

Η άμπελος στις παραβολές της Αγίας Γραφής (Θωμάς Μαυρομούστακος, Καθηγητής Τμήματος Χημείας ΕΚΠΑ)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/29vcsXh>]

- Στη δεύτερη παραβολή αναφέρεται (Μκ. 12,1-10, Λκ. 20,9-16) ότι κάποιος άνθρωπος ήταν νοικοκύρης, ο οποίος φύτεψε ένα αμπέλι και αφού το έφραξε γύρω-γύρω με φράχτη κι έσκαψε πατητήρι κι έχτισε πύργο, το εμπιστεύτηκε σε κάποιους γεωργούς κι έφυγε σε άλλη χώρα. Κι' όταν πλησίασε ο καιρός της σοδειάς, έστειλε τους δούλους του στους γεωργούς, για να πάρουν τους καρπούς του. Κι οι γεωργοί, αφού έπιασαν τους δούλους του, άλλον τον έδειραν, άλλον το σκότωσαν κι άλλον το λιθοβόλησαν. Πάλι έστειλε άλλους δούλους, περισσότερους από τους πρώτους, κι έκαναν και σ' αυτούς τα ίδια. Ύστερα όμως έστειλε σ' αυτούς το γιό του λέγοντας «θα ντραπούν το γιό μου». Αλλά οι γεωργοί όταν είδαν τον γιό του, είπαν μεταξύ τους ότι «αυτός είναι ο κληρονόμος και ελάτε να τον σκοτώσουμε, για να πάρουμε στην κατοχή μας την κληρονομιά του». Κι' αφού τον έπιασαν, τον έβγαλαν έξω απ' το αμπέλι και τον σκότωσαν. Λοιπόν, όταν έρθει ο κύριος του αμπελιού, τι θα κάνει σ' εκείνους τους γεωργούς; Του λένε: «Κακοί, καθώς ήταν, κακώς θα τους εξολοθρεύσει και θα νοικιάσει το αμπέλι σε άλλους γεωργούς, οι οποίοι θα του δώσουν (κατά τη συμφωνία) καρπούς στην εποχή τους». Τους λέει ο Ιησούς: «Ποτέ δεν διαβάσατε στις Γραφές; Μεγάλη πέτρα, που την απέρριψαν οι χτίστες, αυτή έγινε κεφαλή και ακρογωνιαίος λίθος. Από τον Κύριο έγινε αυτή και είναι αξιοθαύμαστη στα μάτια μας.»

Η παραβολή της ξηρανθείσης συκής

Στην παραβολή αυτή, αμπελώνας είναι το γένος Ισραήλ. Δούλοι του είναι οι προφήτες, που τον μεν Ιερεμία έδειραν, τον δε Ησαΐα σκότρωσαν και το Ζαχαρία λιθοβόλησαν. Υιός του θεού είναι ο ίδιος ο Χριστός. Υπάρχει ομοιότητα στη διήγηση με τους αδελφούς του Ιωσήφ -του γιού του Ιακώβ- όπου σκέπτονταν να τον σκοτώσουν. Ο Ιωσήφ αποτελεί σύμβολο της απόρριψης και ανύψωσης του Μεσσία από τον λαό του Ισραήλ.

- Η τρίτη παραβολή (Λκ. 13,6) αναφέρεται σε άκαρπη συκιά μέσα σε αμπελώνα. Λέγει η παραβολή αυτή ότι κάποιος είχε μία συκιά φυτεμένη στο αμπέλι του κι' ήρθε ζητώντας καρπό σ' αυτήν και δεν βρήκε. Κι είπε στον αμπελουργό: «Ορίστε, τρία χρόνια έρχομαι, ζητώντας καρπό σ' αυτήν την συκιά και δεν βρίσκω. Κόψ' την εντελώς, γιατί ν' αχρηστεύει και τη γή;» Μα αυτός του απαντάει και του λέει: «Κύριε άφησέ την κι αυτό το χρόνο, ωσότου τη σκάψω γύρω-γύρω και βάλω κοπριά και, αν μεν κάνει καρπό, την αφήνεις, αν όμως όχι, στο μέλλον να την κόψεις εντελώς.»

Ποιος είναι ο συμβολισμός της παραβολής; Αμπελών είναι ο Ιουδαϊκός λαός. Η συκιά είναι ο καθένας, που αν και πρέπει, δεν καρποφορεί. Ο αμπελουργός (Χριστός) είναι κάποιος που πρεσβεύει και παρακαλάει για την αναβολή της τιμωρίας στον Κύριο, που είχε το αμπέλι (Θεό).

Οίνος και νοθεία: Οι Εβραίοι φαίνεται ότι νόθευαν το κρασί τους με νερό. Γι' αυτό ο Ησαΐας (1:22) κάνει σκληρή κριτική στους νοθευτές. Συγκεκριμένα, αφού

αναφέρει ότι η πόλις Σιών κατάντησε πόρνη, αναφωνεί: «Τα αργυρά νομίσματά σου είναι κίβδηλα. Οι κάπηλοί σου ανακατεύουν και νοθεύουν τον οίνο με νερό». Είναι ενδιαφέρον, ό,τι γράφεται στο βιβλίο του καθηγητή Α. Βάρβογλη Πορτραίτα Χημικών Στοιχείων.

...Η νοθεία με τον οίνο συνεχίστηκε ιστορικά και συνεχίζεται στις μέρες μας. Οι Ρωμαίοι συνήθιζαν να παρασκευάζουν ένα σιρόπι, το οποίο ονόμαζαν sara, βράζοντας ξίδι ή ξινισμένο κρασί σε σκεύη με μολύβδινη επένδυση. Ύστερα από την εξάτμιση του μεγαλύτερου μέρους των υγρών, σχηματιζόταν ένα σιρόπι με πολύ γλυκιά γεύση, που χρησιμοποιούσαν σε σάλτσες και ως συντηρητικό-γλυκαντικό του οίνου. Έχουν διασωθεί 85 μαγειρικές συνταγές, στις οποίες -το συγκεκριμένο σιρόπι- ήταν απαραίτητο συστατικό. Η sara, εκτός από σάκχαρα, περιείχε και οξικό μόλυβδο, αποτέλεσμα της αντίδρασης του οξικού οξέος του ξιδιού με το μόλυβδο. Παρ' όλο που η συγκέντρωση του δεν ήταν ψηλή (0,1%, δηλαδή 1.000 ppm), ο οξικός μόλυβδος ενίσχυε σημαντικά τη γλυκύτητα του σιροπιού, επειδή και ο ίδιος έχει γλυκιά γεύση (μολυβδοσάκχαρο). Η κατανάλωση του σιροπιού είχε και άλλες επιπτώσεις: Οι γυναίκες το έπαιρναν για να απαλλαγούν από μια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη, ενώ παράλληλα έδινε στην επιδερμίδα τους ένα επιθυμητό ωχροκίτρινο χρώμα. Η συνήθεια, να προστίθεται στο κρασί το σιρόπι αυτό, διατηρήθηκε για πολύ καιρό, κυρίως για λόγους νοθείας. Οπωσδήποτε, ως τα μέσα του 19ου αιώνα, οι παραγωγοί του γλυκού οίνου «πόρτο», στην Πορτογαλία, συνήθιζαν να προσθέτουν σε κάθε μπουκάλι ένα σβώλο μολύβδου.

[Συνεχίζεται]